
Speed Info
จากประเทศติดลบ
สู่ตัวท็อประดับโลก
เกาหลีใต้ EP2 (ชุดนี้มี 2 EPจบ)
จากดินแดนที่เคยล้มลง
สู่ประเทศที่ส่งออกวัฒนธรรมและครองใจคนทั่วโลก

คนช่างคิด

159.–

คำนำ

เมื่อวัฒนธรรมเกาหลีก้าวไปไกลกว่าพรมแดน

หากย้อนกลับไปในอดีต ประเทศเกาหลีใต้เคยเป็นดินแดนที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากอย่างแสนสาหัส ทั้งสงคราม การแบ่งแยกประเทศ ความสูญเสีย และปัญหาทางเศรษฐกิจที่ทำให้ประชาชนจำนวนมากต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่จากแทบจะไม่มีอะไรเลย แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไป ประเทศเล็กๆ แห่งนี้กลับสามารถสร้างปรากฏการณ์ที่ทำให้คนทั่วโลกต้องหันมาจับตามอง ไม่ใช่เพียงในด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี หรืออุตสาหกรรมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงวัฒนธรรมที่สามารถก้าวข้ามพรมแดนและเข้าไปอยู่ในหัวใจของผู้คนทั่วโลก

หนังสือ **จากประเทศติดลบสู่ตัวท็อประดับโลก EP.2** จะพาผู้อ่านออกเดินทางไปสำรวจอีกหนึ่งความสำเร็จที่น่าทึ่งของเกาหลีใต้ ผ่านเรื่องราวของวัฒนธรรม วิถีชีวิต ศิลปะ อาหาร การแต่งกาย และแหล่งท่องเที่ยวที่สะท้อนเอกลักษณ์ของชนชาติเกาหลี ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

เราจะเริ่มต้นทำความรู้จักกับปรากฏการณ์ K-POP ดนตรีที่ไม่ได้เป็นเพียงความบันเทิง แต่กลายเป็นพลังทางวัฒนธรรมที่สามารถสร้างอิทธิพลไปทั่วโลก จากวงการเพลงที่มีการฝึกฝนศิลปินอย่างเข้มข้น สู่การสร้างศิลปินระดับนานาชาติ แฟนคลับจากหลากหลายประเทศ และอุตสาหกรรมบันเทิงที่สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจมหาศาล อะไรคือเบื้องหลังความสำเร็จของ K-POP และเหตุใดเพลงภาษาเกาหลีจึงสามารถทำให้ผู้คนทั่วโลกหลงใหลได้?

จากเสียงเพลง เราจะพาไปสัมผัสกับ **อาหารเกาหลี** ที่มีเอกลักษณ์ทั้งรสชาติ สีสัน และวัฒนธรรมการรับประทาน ตั้งแต่กิมจิ บิบิมบับ บุลโกกิ ต๊อกบกกี ไปจนถึงอาหารพื้นบ้านอีกหลากหลายชนิด อาหารเหล่านี้ไม่ได้เป็นเพียงสิ่งที่ช่วยหล่อเลี้ยงชีวิต แต่ยังสะท้อนภูมิปัญญา วิถีการดำรงชีวิต และประวัติศาสตร์ของผู้คนในแต่ละยุคสมัย

อีกหนึ่งสิ่งที่สะท้อนความงดงามของเกาหลีคือ **ชุดฮันบก** เครื่องแต่งกายประจำชาติที่มีความอ่อนช้อยและเปี่ยมไปด้วยความหมาย เราจะย้อนดูที่มา พัฒนาการ รูปแบบการแต่งกาย

ในอดีต ตลอดจนการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับยุคสมัย จนกลายเป็นสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่ชาวเกาหลียังคงภาคภูมิใจมาจนถึงทุกวันนี้

นอกจากนี้ เรายังจะพาไปสำรวจ **พระราชวังและปราสาทเกาหลี** ซึ่งเป็นมรดกทางประวัติศาสตร์ที่บอกเล่าเรื่องราวของราชวงศ์ การปกครอง สถาปัตยกรรม และความรุ่งเรืองของอาณาจักรในอดีต ก่อนจะเดินทางต่อไปยังสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญ ทั้งเมืองเก่า หมู่บ้านโบราณ ธรรมชาติ ภูเขา ชายทะเล และมหานครสมัยใหม่ที่ผสมผสานความเก่าแก่กับความทันสมัยได้อย่างลงตัว

สิ่งที่น่าสนใจที่สุดคือ เกาหลีใต้ไม่ได้ละทิ้งรากเหง้าของตนเองเพื่อก้าวไปสู่ความทันสมัย แต่กลับนำมรดกทางวัฒนธรรมมาพัฒนาและต่อยอดให้เข้ากับโลกยุคใหม่ได้อย่างชาญฉลาด จากชุดฮันบกสู่แฟชั่นร่วมสมัย จากอาหารพื้นบ้านสู่ร้านอาหารระดับนานาชาติ จากดนตรีท้องถิ่นสู่ K-POP และจากพระราชวังโบราณสู่แหล่งท่องเที่ยวที่ผู้คนทั่วโลกอยากเดินทางไปสัมผัสด้วยตนเอง

เรื่องราวทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้จึงไม่ได้เป็นเพียงการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับประเทศเกาหลีใต้ แต่เป็นการเดินทางเพื่อทำความเข้าใจว่า วัฒนธรรมสามารถกลายเป็นพลังสำคัญในการสร้างชื่อเสียง สร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ และสร้างภาพลักษณ์ของประเทศบนเวทีโลกได้อย่างไร

เพราะความยิ่งใหญ่ของประเทศหนึ่ง ไม่ได้วัดจากขนาดพื้นที่หรือจำนวนประชากรเพียงอย่างเดียว แต่อาจวัดได้จากความสามารถในการทำให้คนอีกซีกโลกหนึ่งรู้จัก ชื่นชอบ และอยากเรียนรู้เรื่องราวของประเทศนั้น

นี่คืออีกหนึ่งบทพิสูจน์ของเกาหลีใต้ ประเทศที่เคยผ่านวันที่ยากลำบาก แต่สามารถนำรากเหง้าของตนเองมาสร้างคุณค่า จนกลายเป็นหนึ่งในประเทศที่มีอิทธิพลทางวัฒนธรรมมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

ขอเชิญผู้อ่านร่วมออกเดินทางไปค้นพบเสน่ห์ของเกาหลีใต้ในอีกมุมหนึ่ง ผ่านหนังสือเล่มนี้ได้แล้วครับ

คนช่างคิด

สารบัญ

บทที่ 1:
จากยุคหลังสงครามสู่รากฐานแห่ง K-Culture
9

บทที่ 2:
จากละครเกาหลีสู่ Korean Wave
30

บทที่ 3:
K-Pop – คลื่นดนตรีเกาหลีสู่เวทีโลก
44

บทที่ 4:
อาหารเกาหลี (K-Food)
56

บทที่ 5:
ฮันบกและสมบัติวัฒนธรรมดั้งเดิม
132

บทที่ 6:
พระราชวังสู่อุตสาหกรรมท่องเที่ยว
– การท่องเที่ยวตามรอยประวัติศาสตร์
158

แหล่งข้อมูลอ้างอิง
203

บทนำ:
จากซากปรักหักพังหลังสงคราม สู่มหัศจรรย์แห่งแม่น้ำฮัน

เกาหลีใต้เคยเป็นประเทศยากจนหลังสงครามเกาหลี (ค.ศ. 1950–1953) โดยในช่วงปี 1953 รายได้ประชาชาติต่อหัวของเกาหลีใต้อยู่ราว **$67** เท่านั้น ถือว่าต่ำกว่าไทยและหลายประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ณ เวลานั้น **เกาหลีใต้เผชิญความท้าทาย**ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างหนักหลังสงครามสิ้นสุดลง โดยโครงสร้างพื้นฐานได้รับความเสียหายหนักและต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากต่างประเทศในระยะแรก *“ปาฏิหาริย์แห่งแม่น้ำฮัน”* จึงเป็นคำที่ใช้อธิบาย **การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว**ของเกาหลีใต้ภายหลังสงคราม ที่เกิดขึ้นภายใต้การนำของประธานาธิบดี *พัก จองฮี* ในช่วงทศวรรษ 1960-1970.

รัฐบาลเกาหลีใต้ได้ดำเนิน**ยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรมและการส่งออก** เช่น แผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะ

5 ปี เพื่อยกระดับประเทศจากภาวะยากจนสู่การเป็นหนึ่งใน “4 เสือเอเชีย” ที่เติบโตทางเศรษฐกิจสูงที่สุดในโลก การขยายตัวทางเศรษฐกิจนี้วางรากฐาน**ความมั่นคงทางสังคมและการเมือง** และเปิดทางให้เกาหลีใต้สามารถลงทุนในการพัฒนาด้านอื่นๆ เช่น การศึกษา เทคโนโลยี และวัฒนธรรม ซึ่งปูพื้นฐานสู่ยุค *K-Culture* ที่โด่งดังระดับโลกในเวลาต่อมา

หมายเหตุ:

บทนำนี้จะกล่าวภาพรวมตั้งแต่สภาพบ้านเมืองที่ตกต่ำหลังสงคราม, การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจแบบก้าวกระโดด, จนถึงการเตรียมพร้อมของสังคมเกาหลีใต้ในการก้าวเข้าสู่ยุควัฒนธรรมเฟื่องฟูระดับสากล เนื้อหาจะชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่าง**ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ**กับ**การส่งออกวัฒนธรรม** ซึ่งเป็นธีมหลักของหนังสือเล่มนี้

“4 เสือแห่งเอเชีย” หมายถึง 4 เขตเศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็ว ได้แก่ ฮ่องกง สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และไต้หวัน

บทที่ 1:
จากยุคหลังสงครามสู่ รากฐานแห่ง K-Culture

ยุคหลังสงครามเกาหลี: การเริ่มต้นจากศูนย์ (ทศวรรษ 1950)

หลังสงครามเกาหลีสิ้นสุดลงในปี 1953 เกาหลีใต้ต้องเผชิญกับประเทศที่ถูกทำลายย่อยยับ พื้นที่เมืองและหมู่บ้านเต็มไปด้วยซากปรักหักพัง หลายล้านครอบครัวต้องพลัดพรากจากกันเพราะการแบ่งแยกเหนือ-ใต้ ประชาชนต้องใช้ชีวิตท่ามกลางความยากจนอย่างที่สุด โดยเกาหลีใต้ในช่วงทศวรรษ 1950 ถือเป็นหนึ่งในประเทศที่ยากจนที่สุดในโลก รายได้เฉลี่ยต่อหัวประชากรในปี 1953 ต่ำกว่า **100 ดอลลาร์สหรัฐต่อปี** ผู้คนจำนวนมากประสบปัญหาขาดแคลนอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย ในชนบท ชาวนาต้องพึ่งพาการเพาะปลูกแบบดั้งเดิมบนผืนดินที่เสียหายจากสงคราม ขณะที่ในเมืองผู้คนจำนวนมากไร้งานทำและอาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยหรือบ้านชั่วคราว ภาพเด็กกำพร้าและครอบครัวที่ต้องเข้าแถวยาวเพื่อรับอาหารและความช่วยเหลือจากหน่วยบรรเทาทุกข์เป็นภาพชินตาในชีวิตประจำวันช่วงนั้น สถานการณ์เหล่านี้สร้างบรรยากาศดราม่าแห่งความสิ้นหวังที่ปกคลุมทั่วทั้งประเทศ

แต่ในขณะเดียวกันก็จุดประกายความมุมานะที่จะ “เริ่มต้นใหม่จากศูนย์” ในจิตใจของคนเกาหลีใต้หลายๆ คน

แม้ความทุกข์ยากจะท่วมท้น แต่ความหวังยังคงอยู่ **ชาวเกาหลีใต้มีจิตวิญญาณแห่งความเพียรพยายาม** (“ฮัน” – ความรู้สึกมุ่งมั่นแม้ผ่านความเจ็บปวด) ที่ช่วยให้พวกเขายืนหยัดผ่านวิกฤตหลังสงคราม หลายครอบครัวให้ความสำคัญกับการศึกษาและการทำงานหนัก เพราะเชื่อว่านั่นคือหนทางที่จะหลุดพ้นจากความยากจน รัฐบาลในช่วงปี 1950 ภายใต้ประธานาธิบดี *ริงมัน รี* (Syngman Rhee) แม้จะเผชิญวิกฤตการเมือง แต่ก็เริ่มวางรากฐานบางอย่าง เช่น **การปฏิรูปที่ดิน** เพื่อกระจายที่ดินทำกินให้ชาวนา และพยายามสร้างระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานใหม่ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาทุนมนุษย์ในระยะยาว ในขณะเดียวกัน ความช่วยเหลือจากต่างประเทศ โดยเฉพาะ **สหรัฐอเมริกา** ไหลบ่าเข้ามาในรูปของเงินทุน อาหาร และสิ่งของจำเป็นเพื่อประคับประคองชีวิตความเป็นอยู่ สหรัฐฯ ได้ส่งกองกำลังและทรัพยากรฟื้นฟูเข้ามาช่วยสร้างโครงสร้างพื้นฐานขั้นต้น เช่น ถนน โรงเรียน

และโรงพยาบาล ตลอดจนแนะนำความรู้ทางเทคนิคและการจัดการสมัยใหม่เข้าสู่เกาหลีใต้ การเริ่มต้นจากศูนย์ในทศวรรษ 1950 จึงเต็มไปด้วยความยากลำบากทั้งทางเศรษฐกิจและสังคม แต่ก็ได้หล่อหลอมความแข็งแกร่งและความหวังให้คนทั้งชาติ เตรียมพร้อมสำหรับการก้าวไปข้างหน้าในทศวรรษต่อๆ ไป

วิถีชีวิตและความยากลำบากของผู้คนยุคหลังสงคราม

เรื่องราววิถีชีวิตของชาวเกาหลีใต้หลังสงครามเต็มไปด้วยแง่มุมที่สะท้อนถึงความอดทนและมุมานะของผู้คนธรรมดา ในชนบท เกษตรกรต้องฟื้นฟูนาร้างที่ได้รับความเสียหายจากผลกระทบของสงคราม พวกเขาทำงานกลางแดดร้อนบนผืนดินที่แห้งแล้ง ปลูกข้าวและธัญพืชเพื่อเลี้ยงครอบครัว แม้ผลผลิตจะได้ไม่มาก แต่ความสามัคคีของชุมชนชนบทในการลงแรงร่วมกันช่วยให้หลายหมู่บ้านค่อยๆ ฟื้นตัว **ตัวอย่าง** เช่น หมู่บ้านหลายแห่งได้จัดตั้งกลุ่มช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แบ่งปันเมล็ดพันธุ์ เครื่องมือ และแรงงานในการเพาะปลูกและ

ซ่อมแซมบ้านเรือน ในเมืองใหญ่เช่นโซล ภาพชีวิตหลังสงครามก็ทุกข์ยากไม่แพ้กัน ตึกรามบ้านช่องกว่า **80% ของกรุงโซลถูกทำลายหรือเสียหายจากสงคราม** ผู้คนจำนวนมากต้องอาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยหรือกระท่อมชั่วคราว เด็กๆ จำนวนมากสูญเสียพ่อแม่กลายเป็นเด็กกำพร้า ต้องดำรงชีวิตด้วยการรับความช่วยเหลือจากองค์กรการกุศลและรัฐบาล แม่บ้านหลายคนต้องต่อคิวรับอาหารและน้ำดื่ม ส่วนพ่อบ้านก็พยายามทุกวิถีทางในการหางาน ไม่ว่าจะเป็นการรับจ้างแบกหามหรือค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ตามข้างถนน ภายใต้ความสิ้นหวังเหล่านี้ คนเกาหลีใต้ยังคงยึดมั่นในคุณค่าของครอบครัว การศึกษา และความขยันขันแข็ง หลายครอบครัวแม้ยากจนก็พยายามส่งลูกหลานไปโรงเรียน เพราะเชื่อว่าการศึกษาเป็นกุญแจสำคัญที่จะช่วยยกระดับชีวิต ในช่วงปลายทศวรรษ 1950 เราจึงเริ่มเห็นอัตราการรู้หนังสือของประชากรเพิ่มขึ้นอย่างช้าๆ ซึ่งเป็นผลมาจากทั้งความพยายามส่วนบุคคลและนโยบายรัฐที่มุ่งปรับปรุงการศึกษา

บรรยากาศในยุคนี้อาจเรียกได้ว่าเป็น **“ดราม่าแห่งการเอาชีวิตรอด”** ของคนธรรมดา ผู้คนต้องสู้ชีวิตท่ามกลางความสิ้นหวัง แต่สิ่งที่โดดเด่นคือจิตใจที่ไม่ยอมแพ้ หลายเรื่องเล่าจากยุคนั้นถูกถ่ายทอดผ่านงานเขียนและสื่อต่างๆ ในเวลาต่อมา เช่น นิยายที่เล่าถึงแม่ค้าริมถนนผู้กัดฟันเลี้ยงดูลูกกำพร้าหลังสามีตายไปในสงคราม หรือเรื่องราวของเด็กหนุ่มที่เดินเท้าเปล่าหลายไมล์เพื่อไปโรงเรียนทุกวัน ภาพเหล่านี้สะท้อนถึงความวิริยะอุตสาหะและความหวังที่คุกรุ่นอยู่ในหัวใจของคนเกาหลีใต้ สิ่งเหล่านี้เองที่กลายเป็นแรงผลักดันให้คนรุ่นหลังเชื่อมั่นว่า *ความทุ่มเทและอดทนสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตและประเทศชาติได้* และจะเห็นผลชัดเจนในยุคต่อๆ มาเมื่อเกาหลีใต้เริ่มพัฒนาประเทศอย่างก้าวกระโดด

การวางรากฐานเศรษฐกิจ: จากความช่วยเหลือระหว่างประเทศสู่แผนพัฒนา (ทศวรรษ 1960)

ทศวรรษ 1960 เป็นช่วงเวลาที่เกาหลีใต้เริ่ม **วางรากฐานการพัฒนาเศรษฐกิจ** ของตนเองอย่างจริงจัง หลังการ

เปลี่ยนแปลงผู้นำประเทศในปี 1961 เมื่อพลเอก *พัก จองฮี* (Park Chung-hee) เข้ายึดอำนาจ รัฐบาลใหม่ได้มุ่งเน้นไปที่การฟื้นฟูเศรษฐกิจเป็นอันดับแรก รัฐบาลพักจองฮีได้ประกาศใช้ **แผนพัฒนาเศรษฐกิจระยะ 5 ปี** (Five-Year Economic Plan) ครั้งแรกในปี 1962 เพื่อกำหนดทิศทางเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบ แผนนี้เน้นการลงทุนในอุตสาหกรรมพื้นฐาน การสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน เขื่อน และโรงไฟฟ้า ตลอดจนการพัฒนาภาคการผลิตเพื่อการส่งออก ด้วยความช่วยเหลือทางการเงินและเทคโนโลยีจากพันธมิตรอย่างสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น (หลังจากสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตในปี 1965) เกาหลีใต้สามารถเริ่มตั้งไข่ภาคอุตสาหกรรมของตนเองได้ บริษัทเอกชนรายใหญ่หรือ *แชบอล* (Chaebol) เช่น ซัมซุง (Samsung) และฮุนได (Hyundai) ได้รับการส่งเสริมจากรัฐให้เติบโต และกลายมาเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจประเทศ

---

* แชบอล (Chaebol) คือ กลุ่มธุรกิจตระกูลขุนนางที่มีความมั่งคั่งและมีขนาดใหญ่ในประเทศเกาหลีใต้ ดำเนินธุรกิจแบบครอบครัวหรือเครือญาติ (Family-owned Conglomerates) ที่ทรงอิทธิพลและมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมของประเทศมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่ยุคหลังสงครามเกาหลีจนถึงปัจจุบัน โดยคำนี้เกิดจากการผสมคำในภาษาเกาหลีที่มีความหมายว่า “ตระกูลที่มั่งคั่ง” นั่นเอง

ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น **การสนับสนุนจากสหรัฐฯ** ก็ยังคงมีบทบาทสำคัญ รัฐบาลสหรัฐฯ มองว่าเกาหลีใต้เป็นปราการสำคัญในการสกัดกั้นการขยายตัวของคอมมิวนิสต์ในเอเชีย จึงให้ความช่วยเหลือทั้งเงินทุนและองค์ความรู้ ผ่านโครงการความร่วมมือต่างๆ เช่น **ความช่วยเหลือผ่านองค์การเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐ (USAID)** ที่เข้ามาสนับสนุนโครงการพัฒนาชนบท การสาธารณสุข และการศึกษา เงินทุนและผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศช่วยบ่มเพาะทักษะด้านวิศวกรรม การจัดการ และการเกษตรสมัยใหม่ให้กับคนเกาหลีรุ่นใหม่ๆ นอกจากนี้ การเข้าร่วมความตกลงทางเศรษฐกิจกับนานาชาติ เช่น การเข้าร่วมกลุ่มความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการเงิน ก็ช่วยเปิดตลาดให้สินค้าเกาหลีใต้สามารถส่งออกไปยังต่างประเทศได้ง่ายขึ้น ผลจากความพยายามเหล่านี้เริ่มปรากฏให้เห็นในช่วงปลายทศวรรษ 1960 เมื่อเศรษฐกิจเติบโตเฉลี่ยปีละเกือบ **9%** และรายได้ประชากรเริ่มขยับสูงขึ้น ผู้คนเริ่มมีงานทำในโรงงานอุตสาหกรรม อีกทั้งยังเกิดชนชั้นกลางใหม่ในเมืองที่มีการศึกษาและทักษะสูงขึ้น ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญต่อสังคมและวัฒนธรรมในยุคต่อๆ มา

ปาฏิหาริย์แห่งลุ่มแม่น้ำฮัน: ยุคอุตสาหกรรมและการพัฒนาก้าวกระโดด (ทศวรรษ 1970)

ความพยายามอย่างไม่ลดละตลอดสองทศวรรษหลังสงครามส่งผลให้ในทศวรรษ 1970 เกาหลีใต้ก้าวเข้าสู่ช่วงที่เรียกกันภายหลังว่า **“ปาฏิหาริย์แห่งลุ่มแม่น้ำฮัน” (Miracle on the Han River)** เศรษฐกิจเติบโตอย่างมหาศาลและรวดเร็วชนิดที่ทั่วโลกต้องทึ่ง อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยต่อปีของเกาหลีใต้ในช่วงปี 1965-1980 สูงราว **9-10%** ทำให้ประเทศที่เคยยากจนติดอันดับโลกกลายเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ในเวลาเพียงไม่กี่สิบปี หนึ่งในปัจจัยสำคัญคือการผลักดันอุตสาหกรรมหนักและการผลิตเพื่อการส่งออกอย่างเต็มกำลัง รัฐบาลพักจองฮีได้มุ่งเน้นสร้างอุตสาหกรรมเหล็กกล้าปิโตรเคมีต่อเนื่องไปยังการต่อเรือและอุตสาหกรรมรถยนต์ นโยบายรัฐที่เด็ดขาดและการวางแผนอย่างเข้มงวดทำให้บริษัทยักษ์ใหญ่ของเกาหลีใต้เติบโตอย่างรวดเร็ว กลุ่มแชบอล เช่น **ฮุนได ซัมซุง และแอลจี** ขยายธุรกิจจากการก่อสร้าง

อิเล็กทรอนิกส์ ไปจนถึงอุตสาหกรรมยานยนต์และการต่อเรือ จนกลายเป็นแบรนด์ที่เริ่มเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติ

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาอย่างรวดเร็วนี้มีด้านมืดของมันเช่นกัน เบื้องหลังโรงงานที่ผุดขึ้นมากมายคือหยาดเหงื่อแรงงานของผู้คนจำนวนมหาศาล คนงานจำนวนมากอพยพจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่อย่างโซลและปูซานเพื่อหางานในโรงงาน **พวกเขาต้องทำงานวันละหลายชั่วโมงในสภาพการทำงานที่หนักหน่วง** และค่าตอบแทนเพียงเล็กน้อย แต่ด้วยความเชื่อมั่นในอนาคตที่ดีกว่า พนักงานโรงงานเหล่านี้ก็กัดฟันทนทำงานอย่างหนัก เกิดวัฒนธรรมการทำงานหนัก *“พัลลี่ พัลลี่”* (빨리빨리 แปลว่า “เร็วๆ”) ที่สะท้อนลักษณะใจร้อนและกระตือรือร้นของคนเกาหลีในการเร่งสร้างชาติ รูปธรรมหนึ่งที่แสดงถึงความมุมานะร่วมกันของคนทั้งชาติในยุคนี้คือ **ขบวนการหมู่บ้านใหม่ (Saemaul Undong)** ที่เริ่มต้นในปี 1970 โดยประธานาธิบดีพักจองฮี รัฐบาลได้ส่งเสริมให้ชุมชนชนบทปรับปรุงตนเอง ทั้งการสร้างถนนในหมู่บ้าน ปรับปรุงระบบชลประทาน และเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร โดยรัฐบาล

สนับสนุนวัสดุและความรู้ ขณะที่ชาวบ้านร่วมแรงร่วมใจกันลงมือพัฒนา ผลลัพธ์คือชนบทหลายแห่งหลุดพ้นจากความยากจน ปรับระดับชีวิตความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ความสำเร็จของขบวนการหมู่บ้านใหม่ไม่เพียงยกระดับรายได้ของชนบท หากยังสร้างความภาคภูมิใจและจิตสำนึกร่วมของคนเกาหลีใต้ ว่าหากร่วมมือกันแล้ว พวกเขาสามารถพลิกฟื้นประเทศจากความล้าหลังสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้จริง

วิวัฒนาการของสื่อ: จากวิทยุสู่โทรทัศน์ เชื่อมใจคนในชาติ

ท่ามกลางการพัฒนาทางเศรษฐกิจ สื่อมวลชนก็มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงผู้คนและสร้างความหวังใหม่ๆ ให้กับสังคมเกาหลีใต้ หลังสงคราม **วิทยุ** กลายเป็นสื่อหลักที่เข้าถึงผู้คนทุกชนชั้น ในช่วงที่ความบันเทิงหายากและผู้คนเผชิญความทุกข์ยาก รายการวิทยุกลายเป็นเสมือนเพื่อนคู่ใจ โดยเฉพาะ **รายการละครวิทยุและเพลงพื้นบ้าน** ที่ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติเกาหลี (Korean Broadcasting System – KBS) ซึ่งก่อตั้งมาตั้งแต่สมัยก่อน

สงคราม และกลับมาออกอากาศอีกครั้งหลังปี 1953 เรื่องเล่าและเสียงเพลงจากวิทยุได้ปลอบประโลมจิตใจผู้ฟัง ให้คลายความโศกเศร้าจากบาดแผลสงครามลงบ้าง ผู้คนมักรวมตัวกันตามบ้านหรือร้านน้ำชา เล็กๆ เพื่อฟังละครวิทยุในช่วงค่ำ เสียงลำโพงวิทยุที่ดังแว่วตามตรอกซอยกลายเป็นสัญลักษณ์ของความหวังและความบันเทิงเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวันที่ทุกข์ยาก

ต่อมาใน**ทศวรรษ 1960** สื่อโทรทัศน์ได้ถือกำเนิดขึ้นและเริ่มแพร่หลาย แม้ในช่วงแรกโทรทัศน์จะมีราคาแพงและมีจำนวนน้อย แต่ก็ถือเป็นก้าวสำคัญของการพัฒนาสื่อเกาหลีใต้ **การออกอากาศโทรทัศน์สีครั้งแรกของเกาหลีใต้เกิดขึ้นในปี 1961** โดยสถานีโทรทัศน์ HLKZ-TV ซึ่งต่อมาได้รวมเข้ากับ KBS ภาครัฐและเอกชนได้ลงทุนในสถานีโทรทัศน์เพิ่มเติมในยุคต่อมา เช่น สถานี MBC ที่เริ่มแพร่ภาพในปี 1969 ทำให้ประชาชนมีทางเลือกในการรับชมมากขึ้น รายการโทรทัศน์ยุคแรกมักประกอบด้วยข่าวสาร ละคร และรายการบันเทิงเบาสมอง ซึ่งทั้งหมดนี้มีส่วนช่วยให้ผู้คนผ่อนคลายจากชีวิต

ประจำวันที่เหน็ดเหนื่อย เช่น **ละครโทรทัศน์แนวครอบครัว** และรายการวาไรตี้โชว์ทางช่อง KBS ซึ่งคนทั้งบ้านสามารถดูร่วมกันได้ กลายเป็นกิจกรรมสร้างความผูกพันในครอบครัว บ่อยครั้งที่ผู้คนในหมู่บ้านซึ่งมีทีวีน้อยเครื่องจะมานั่งรวมตัวกันหน้าจอขาวดำเครื่องเดียว เพื่อรอชมละครที่ทุกคนพูดถึง สื่อโทรทัศน์จึงเริ่มเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตผู้คน นำเรื่องราวและความรู้ใหม่ๆ มาสู่บ้านเรือนทั่วประเทศ และสร้างประสบการณ์ร่วมในหมู่คนเกาหลีใต้ด้วยกัน

เพลงป็อปยุคแรก: เสียงดนตรีในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง

ในขณะที่เศรษฐกิจและสังคมกำลังฟื้นตัว **เสียงดนตรีป็อปยุคแรก** ของเกาหลีใต้ก็เริ่มดังขึ้นเป็นแบ็คกราวด์ให้กับความเปลี่ยนแปลงนั้น ยุคหลังสงครามได้รับอิทธิพลอย่างมากจากดนตรีตะวันตกผ่านสถานีวิทยุของกองทัพสหรัฐ (American Forces Korea Network – AFKN) ที่ออกอากาศเพลงสากลและเพลงป็อปตะวันตกเข้ามาในเกาหลีใต้ คนหนุ่มสาวชาวเกาหลีได้ยินเสียงเพลงร็อกแอนด์โรลและป็อปจากต่างประเทศ

ทำให้เกิดแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์เพลงของตัวเอง ศิลปินเกาหลีรุ่นใหม่เริ่มทดลองผสมผสานดนตรีตะวันตกเข้ากับดนตรีพื้นเมือง ก่อกำเนิดแนวเพลงใหม่ๆ อย่าง “เพลงทร็อตเกาหลี *(Korean Trot)*” ที่เป็นการผสมผสานดนตรีพื้นบ้านเกาหลีกับจังหวะสากล สนามเพลงป็อปในประเทศค่อยๆ เติบโตขึ้นในทศวรรษ 1960-1970 โดยมีนักร้องชื่อดังในยุคนั้น เช่น **แพค ซอลฮี** และ **โช ยงพิล** ที่สร้างสรรค์บทเพลงให้กำลังใจคนฟังและสะท้อนชีวิตผู้คน แพค ซอลฮี มีเพลงฮิตอย่าง “ตุ๊กตากระดาษ” ที่พูดถึงความฝันและความหวังของหญิงสาวท่ามกลางสังคมที่เปลี่ยนไป ส่วนโช ยงพิล (Jo Yong-pil) ในทศวรรษ 1980 ได้รับฉายาว่า “ราชาเพลงป็อปเกาหลี” ด้วยบทเพลงที่ผสมผสานกลิ่นอายตะวันตกและเอเชีย ทำให้เพลงเกาหลีเริ่มเป็นที่นิยมในประเทศเพื่อนบ้านในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้บางแห่ง แม้ในสมัยนั้นรัฐบาลทหารจะมีการตรวจเซ็นเซอร์เนื้อหาสื่อและบทเพลงอย่างเข้มงวด

---

* เพลงทร็อตเกาหลี (Korean Trot หรือ 트로트 - ทือโรตือ) หรือบางครั้งคนท้องถิ่นเรียกว่า “ปงจัก” (Ppongjjak) คือ แนวเพลงป็อปดั้งเดิมที่มีความเก่าแก่ที่สุดของเกาหลีใต้ ซึ่งเปรียบได้กับ “เพลงลูกทุ่ง” ของไทยเรา โดยเพลงแนวนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่จังหวะจะโคน ความสนุกสนาน และเทคนิคการเอื้อนเสียงที่บาดลึก

แต่เสียงดนตรีที่จับใจและเนื้อหาที่พูดถึงความหวังและความฝันก็ยังสามารถเข้าถึงใจประชาชนได้

ในช่วงปลายทศวรรษ 1980 และต้นทศวรรษ 1990 มีเหตุการณ์สำคัญที่เปลี่ยนโฉมวงการเพลงเกาหลีใต้ นั่นคือ **การมาถึงของแนวเพลงป็อปรูปแบบใหม่** ที่ได้รับอิทธิพลจากฮิปฮอปและอาร์แอนด์บีตะวันตก ซึ่งนำโดยกลุ่มวัยรุ่นยุคใหม่ วงดนตรี *Seo Taiji and Boys* เปิดตัวในปี 1992 ด้วยเพลงที่ผสมผสานจังหวะทันสมัยและการเต้นที่โดดเด่น วงนี้ได้รับความนิยมถล่มทลายในหมู่วัยรุ่นและถือเป็นจุดเริ่มต้นของกระแสป็อปสมัยใหม่ของเกาหลีที่ภายหลังจะถูกเรียกว่า **“เคป็อป”** เนื้อเพลงที่ท้าทายประเด็นสังคมของ Seo Taiji and Boys ยังสะท้อนถึงเสียงของคนรุ่นใหม่ที่เกิดหลังสงครามซึ่งเติบโตมาในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลง ทั้งเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง กระแสดนตรีใหม่นี้เป็นสัญญาณว่าเกาหลีใต้กำลังก้าวข้ามจากยุคแห่งการฟื้นฟูที่เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจ สู่ยุคที่ผู้คนเริ่มแสวงหาการแสดงออกทางวัฒนธรรมและตัวตนของตนเองมากขึ้น ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการระเบิดความนิยมของวัฒนธรรมเกาหลีในเวทีโลกในเวลาต่อมา